

Matthias Storme en de nieuwe wanorde

Het paard van Troje, de doos van Pandora, de verrijzenis van Hitler

In *Het Koninkrijk der Nederlanden in de Tweede Wereldoorlog* beschrijft dr. L. de Jong hoe Verdinaso-oprichter Joris Van Severen, Hitler nog veel te zachtzinnig vond jegens de joden. (1) Begrijp wie kan, maar aan deze fascist worden vandaag weer colloquia gewijd waaraan kamerleden van N-VA en CD&V zoals Koenraad Degroote en Ward Kennes deelnemen die daar hun dorst lessen op kosten van de belastingbetaler. (2) Onlangs nog bleken leden van de N-VA het verjaardagsfeestje van VMO-stichter Bob Maes te hebben bijgewoond. De extreemrechtse Vlaamse Militanten Orde (/Organisatie) (1950-1983) pleegde geweld tegen gastarbeiders, Walen en links-progressieven en zij sympathiseerden met figuren zoals VNV-leider en collaborateur Staf de Clercq van wie zij het lijk opgroeven om het in Vlaanderen te herbegraven.

Het Vlaams Nationaal Verbond was een rechts-radicalen en fascistische groep van collaborateurs: vanaf 1937 kreeg het VNV van Hitler een toelage van aanvankelijk (omgerekend) 5.000 euro die in 1939 opliep tot 15.000 euro. Het VNV deed echter alsof het met Duitsland niets te maken had maar van zodra Duitsland België binnenviel, kwam de aap uit de mouw: Staf de Clercq bood aan Hitler zijn diensten aan en zijn VNV nam deel aan de Jodenvervolging en leverde manschappen voor de Waffen-SS. (4) Toen in 1942 een eerste konvooi joden uit Mechelen naar Auschwitz werd gebracht, schreef de VNV-krant *Volk en Staat* over haar opluchting ingevolge deze zuiveringsmaatregelen. (5) Met de medewerking van verschillende predikende pastoors werden soldaten naar het beruchte Oostfront gelokt (een strijd aan de zijde van Hitler, tegen de Russen) waar zij merendeels ook sneuvelden. (6)

Terwijl na het neerschieten van allochtonen in Antwerpen door Hans Van Themse zelfs het Vlaams Belang zich op haar partijcongres in 2006 distantieerde van neonazi's, skin-heads en extreem-rechts, blijkt vandaag de N-VA het beruchte extremisme

openlijk te kunnen steunen en toejuichen. (7) Als voorlopige klap op de vuurpijl werd zopas N-VA-lid Matthias Storme benoemd tot bestuurder van het Interfederaal Gelijkekansencentrum: de man noemt discriminatie een fundamentele vrijheid! (8)

Enkele bedenkingen bij Matthias Storme's 'fundamenteelste vrijheid'

(1°) Matthias Storme's luguber tolerantiebegrif

In zijn tekst, getiteld *De fundamenteelste vrijheid: de vrijheid om te discrimineren* (9) bedoelt Storme de discriminatievrijheid. Hij zegt ervan uit te gaan dat onze (Westerse) vrijheden door strijd verworven zaken zijn welke derhalve ook altijd door strijd kunnen worden teniet gedaan. En zijns inziens is het vooral het totalitarisme dat onze vrijheden bedreigt. Het totalitarisme is altijd simpel, zo schrijft hij: goed en kwaad zijn er strikt onderscheiden, er is geen moraal meer mogelijk naast het recht, het hoogste goed wordt door de overheid opgelegd en het kwaad moet bestreden worden, niet getolereerd. Maar als het totalitarisme simpel is, dan kan het tegendeel ervan dat niet zijn, zo vervolgt Storme: democratie, recht en tolerantie zijn geen vaste begrippen maar zij moeten ruimte laten voor een zekere (te institutionaliseren) twijfel, voor debat en pluralisme teneinde niet in hun tegendeel te verkeeren want bijvoorbeeld verabsoluteerde tolerantie is intolerantie. Storme spreekt van 'perverse tolerantie' waar men iemand verbiedt om wat hij moet tolereren een kwaad te vinden.

Kennelijk ontgaat het de auteur van *De fundamenteelste vrijheid* dat een oneigenlijk gebruik van de middeleeuwse stelling welke hij beschouwt als een sleutel tot begrip van het wezen van de tolerantie, namelijk "dat een kwaad wordt getolereerd omdat het bestrijden ervan een groter kwaad is dan het verdragen ervan" hooguit een beter begrip van zijn eigen onbegrip kan opleveren. Elke aandachtige lezer zal immers onmiddellijk opmerken dat wie die stelling aanwendt zoals Storme dat doet, er volstrekt illegitiem van uitgaat dat tolerantie *a priori* een kwaad tot lijdend voorwerp heeft. En oordeel nu zelf: maakt het bestaan van tolerantie voor

negers, andersdenkenden of medemensen zonder meer, deze medemensen of onze medemensen zonder meer tot een kwaad? Pas waar het egoïsme als een vanzelfsprekendheid kon gelden, kon ook worden gezegd dat de ander een (te tolereren) kwaad was, maar dit solipsisme maakte dan ook elke aanspraak op moraal of op recht ongeldig.

Wie Reimond van Peñaforte's hoger geciteerde tolerantiestelling aanwendt zoals Storme dat doet, gaat er wezenlijk van uit dat de ander een kwaad is, en is dat behalve een kaduke toch ook niet een wat lugubere invalshoek: dat men de ander verdraagt omdat men hem niet verslaan kan terwijl het een groter kwaad is om het onderspit te moeten delven?

(2°) *Matthias Storme's simplistische begrip van moraal*

In *De fundamenteelste vrijheid*, beweert Storme dat in een vrije democratie, recht en ethiek, moraal of fatsoen moeten worden onderscheiden en dat de reden waarom het door een meerderheid als onfatsoenlijk beschouwde alsnog kan worden getolereerd, ligt in het beginsel van het voordeel van de twijfel (*in dubiis libertas*).

Het lijkt echter niet bij hem op te komen dat fatsoen (– fashion, façon, face, imago, mode...) te maken heeft met schaamte of dus met openbaarheid en met recht(spraak) terwijl daarentegen het geweten een innerlijkheid is welke te maken heeft met schuld(beleving) en met gerechtigheid of geloof (– en vandaar ook met moraal). De (moderne) rechtspraak immers vereist de openbaarheid zoals ook het beginsel van de experimentele methode de positieve wetenschappen fundeert en schaamte ontstaat met het openbaar worden van schuld (handelingen strijdig met de wet), waardoor de 'vals-speler' ontmaskerd wordt, terwijl het schuldbewustzijn niet door een volkstribunaal wordt gewekt maar door het (eigen) geweten dat gebeurlijk gehoorzaamt aan goddelijke wetten of alvast aan wetten die strijden met de maatschappelijke – een probleem dat uitsluitend in een regio waar bijvoorbeeld de sharia heerst (en dan nog enkel met alleen maar vrijwillig gehoorzamende burgers)

denkbeeldig ware. En het blijft dan nog de (wellicht voor immer onbeslisbare) vraag of het geweten moet worden beschouwd als de resultante van een interiorisering van de (bijvoorbeeld door democratische stemming verkregen) wetten ofwel als een door god aan de mens meegegeven innerlijkheid – met andere woorden de vraag naar het al dan niet objectief en absoluut karakter van goed en kwaad. Het moet overigens gezegd dat zij die zich aansluiten bij dit laatste, zich tevens krachtens Storme's karakterisering van het totalitarisme door eigen toedoen aan een simpel en derhalve (ingebeeld?) totalitairistisch universum onderwerpen. Met andere woorden blijken wij dan ook niet te kunnen ontsnappen aan het dilemma tussen een wereldlijk en een bovenaards totalitarisme.

De vraag naar het bestaan van god is onbeslisbaar en omdat het antwoord op die vraag afhangt van een individuele overtuiging of voorkeur, heeft zij pas maatschappelijk zin waar zij naar de privésfeer wordt verwezen: elkeen is vrij om ongeacht welke overtuiging te hebben, als hij die maar binnen de perken van de wet beleeft.

Volgens Storme is het helemaal niet intolerant om wettelijk toegestaan gedrag te laken, maar dan rijst uiteraard de vraag naar de waarde van de argumenten tegen dat gedrag, die immers noodzakelijkerwijze betrekking zullen hebben op gebieden buiten dat van het recht, wat wil zeggen dat die argumenten enkel nog kunnen slaan op persoonlijke voorkeuren en/of overtuigingen. En betekent het moderne tolerantiebegrip nu niet precies het eerbiedigen van elkaars voorkeuren op grond van het inzicht dat wij allen verschillend maar tevens gelijkwaardig zijn? Want waartoe kon de afkeuring (op grond van de eigen preferenties) van andermans gedrag anders leiden dan tot het verbieden ervan of dus tot de onderwerping van andermans preferenties aan degene die men zelf voorstaat? En welke goede reden bestaat er om toe te laten dat mensen hun persoonlijke voorkeuren opleggen aan anderen? Waarom zou men dulden dat mensen onderworpen worden aan andermans smaken of inzichten als men dan toch de vrijheid voorstaat en het be-

ginsel van de gelijkwaardigheid van alle individuen? Een dergelijke 'tolerantie' diende tot absoluut niets behalve dan tot de bevestiging van elk zijn gelijk – maatschappelijk gezien een absurditeit.

Waar de vrijheid van gedrag mag beperkt worden, bijvoorbeeld omdat een gedrag onfatsoenlijk wordt geacht, geldt dat veel minder voor de vrijheid van bijvoorbeeld onfatsoenlijke meningsuitingen, zo vindt Storme, en nog minder voor de vrijheid van (*onfatsoenlijke* – zo verplicht ons een consequent redeneren hier aan toe te voegen) gedachten. En Storme gooit hier een en ander door elkaar.

Dat de handelingsvrijheid door de wet beperkt wordt, heeft immers niets te maken met fatsoen – de wetten komen er daarentegen *ondanks* het fatsoen (van dat ogenblik) precies om er voor te zorgen dat de zwakkeren en de minderheden geen onrecht moeten lijden: waar het als onfatsoenlijk wordt ervaren dat een neger met het openbaar vervoer reist, is een wet nodig die garandeert dat hij dit recht behoudt *in weerwil van* bepaalde irrationele overtuigingen welke hem onder druk konden zetten. De wetten komen er *het fatsoen ten spijt* en meer nog: zij zijn quasi overbodig waar zij zaken gebieden die algemeen worden ervaren als fatsoenlijk of als vanzelfsprekend! En wat betreft de vrijheid van (onfatsoenlijk geachte) gedachten, waarbij Storme speelt met een wanhoopskreet van de joden, kan worden opgemerkt dat in *Die Gedanken sind frei* bezwaarlijk onfatsoenlijke gedachten kunnen worden bedoeld, terwijl men zich met enige empathie ook wel kon indenken dat dit inderdaad een uiting is geweest van diepe wanhoop omdat van denken bezwaarlijk nog sprake kan zijn waar men van ellende omkomt – laat staan van het vrije denken.

Gewis slechts weinige illustraties spreken de regel tegen uit *Die Dreigroschenoper* van Bertolt Brecht, *Erst kommt das Fressen, dann kommt die Moral*, wetende dat reeds Stanley Milgram onomstotelijk aantoonde dat zowat vijftientig percent van de burgers helemaal geen geweten blijkt te hebben en wel meer bepaald onder invloed van de gevoeligheid aan een autoriteit – een gegeven

dat het geloof op zich in een godheid, in een alles behalve opbeurend daglicht stelt, aangezien het geloof de navolging van ongeacht welk goddelijk gebod betreft, wat wij heden helaas dagelijks bewezen zien in de afschuwelijkste vormen van religieus extremisme. Precies omdat het persoonlijke geweten of de individuele motieven irrelevant zijn inzake rechtspraak, moet de rechter oordelen op grond van handelingen en het al dan niet in overeenstemming zijn daarvan met de wet. En meningsuitingen *zijn* handelingen, zij bevinden zich in onze wereld precies zoals messen en vorken dat doen: iemand heeft ze gemaakt met een welbepaald doel. Bij uitstek in het geval van het gebod of het bevel, geldt dat woorden of uitspraken gelijkwaardig zijn aan handelingen en deze zelfs nog kunnen overtreffen in daadkracht. Hun vrijheid kan dus evenals de vrijheid van alle andere handelingen op een te verantwoorden manier aan regels worden onderworpen.

(3°) Matthias Storme, held van de achteruitgang

Waar de Westerse samenleving wetten in het leven heeft geroepen om te proberen vermijden dat mensen onterecht worden gediscrimineerd (bijvoorbeeld omdat zij behoren tot een minderheid), komt Storme (in twee woorden) met het (weliswaar verkapte) verhaal dat de antidiscriminatie wetten alsnog mensen discrimineren, namelijk diegenen die zich aan die wetten niet wensen te onderwerpen.

De geschiedenis zelf leert ons dat een dergelijke rigide logica, zoals ook de oorlogslogica, eigen wegen heeft en resulteert uit een tekort aan het menselijke dat het louter rationele ver te boven gaat. Wanneer Adolf Hitler in zijn redevoeringen uitschreeuwde dat het hem tegen de borst stoot dat jonge en gezonde mensen aan het front moeten gaan sneuvelen om de ouderlingen en de zwakkeren thuis in leven te houden, bleek de menigte zich te laten overtuigen tot de noodzaak van een euthanasieprogramma, terwijl slechts een minderheid aan deze logica aanstoot nam. Maar die dappere en tot strijd bereide minderheid heeft geschiedenis geschreven met de

verdediging van de rechten van onder meer negers, allochtonen, vrouwen, kinderen, arbeiders en homo's, terwijl de terugblik op de dorre ellende van uitroeiingskampen, slavernij en nog ander kwaad het deel is van de onnadenkende menigte – de menigte waartoe nadát het kwaad geschied is, niemand zich nog wil beken-
nen...

Het verwerven van vrijheden is niet zoals Storme het graag wil hebben, het resultaat van een strijd welke zich in de toekomst kon herhalen en waarbij verworven vrijheden weer konden verdwijnen: het opeisen van gelijke rechten voor elkeen is vooreerst een zaak van de Waarheid waarbij menigeen bereid blijkt om te strijden omdat de dood verkieslijker is dan de uitzichtloosheid van een leven in de leugen. Wat men eenmaal weet, kan niet ongedaan worden gemaakt en om die simpele reden is wie de mensenrechten terug wil schroeven een even grote kwast als wie de zon weer rond de aarde wil zien draaien.

(4°) Hoe Matthias Storme de feiten verdraait - een eerste voorbeeld

Het sanctioneren van beledigende uitspraken die de goede naam van individuen schenden is oké, schrijft Storme, maar hij noemt het nonsens om de belediging van groepen strafbaar te stellen omdat zij aldus allerlei voorrechten zouden verwerven. We kunnen ons dus voorstellen hoe Storme de gemeenschap van de zwarten benijdt voor de politiebescherming die zij intussen bij haar optochten geniet terwijl de flamingantengroep waarvan hijzelf lid is, het naar zijn eigen zeggen moet stellen met verdachtmakingen.

Maar Storme speelt hier uiteraard vals: hij verdonkeremaant het fundamenteel verschil tussen, enerzijds, het opeisen van *gelijke* rechten door zwarten (zoals bijvoorbeeld het recht om *zoals ieder ander* met het openbaar vervoer te mogen reizen) en, anderzijds, het opeisen van *voorrechten* (zoals bijvoorbeeld het vermeende recht op voorrang op buitenlanders) door nationalistes, en wel onder de duidelijke slogan "eigen volk *eerst*". In het eerste geval worden gelijke rechten nagestreefd, in het laatste geval voorrech-

ten. De zaken voorstellen alsof het er net andersom aan toegaat, getuigt niet bepaald van intellectuele eerlijkheid, om niet te zeggen dat hier een bedrieger en een opruier aan het werk is.

(5°) Matthias Storme en de valstrik van de dubbele negatie

Zoals reeds hoger gezegd, komt Storme's betoog neer op de simplistische klacht dat intoleranten geen tolerantie genieten en hij verdedigt die perverse logica waar hij zich het recht toe-eigent om wie overeenkomstig de wet het woord homofobie gebruiken, fobomaan te noemen of dus geestesziek, en om homohaar te beschouwen als een uiting van gezond verstand. Storme vindt derhalve dat er niets mis is met het propageren van misdaden (handelingen die indruisen tegen de wet).

Het is correct dat intolerantie jegens homo's niet getolereerd wordt, maar het moet tegelijk worden opgemerkt dat het object van die intolerantie geen personen zijn doch handelingen, terwijl de door de wet geveerde tolerantie wel degelijk personen betreft. De antidiscriminatiewet beknot met andere woorden allermindst personen maar zij verbiedt daarentegen misdaden tegen personen. Wie geloven in de verdedigbaarheid van het recht om misdaden te plegen tegen personen, propageren niets anders dan het recht van de sterkste en dat is de wetteloosheid.

Om het extreem te stellen: de wet mag noch kan iemand verbieden te geloven dat moord een goed is, maar zij kan (en moet wel) moord en het uitroepen van moord tot een goed verbieden om het recht op leven en op vrijheid te kunnen beschermen. Zo ook mag noch kan de wet de haat jegens homo's, joden, zwaarlijvigen, filmsterren of wie dan ook controleren maar zij dient elke uiting daarvan in woord en daad te beteugelen teneinde wetteloosheid te kunnen voorkomen en ieders vrijheid te kunnen garanderen.

(6°) Matthias Storme ziet het belang van de mensenrechten niet

Echt griezelig wordt de tekst van Storme waar hij de verdedigers van het moderne westerse recht beschuldigt van fundamentalisme

en meer bepaald van "mensenrechtenfundamentalisme" en waar hij verklaart hen niet beter te achten dan de wahhabieten die de sharia voorstaan. Nu moet men weten dat mensenrechten rechten zijn die tot stand komen in democratieën waar de scheiding der machten de regel is, wat wil zeggen dat zij onverminderd gelden voor wetgevers en uitvoerders van de wet. Mensenrechten beschermen tegen de eventuele willekeur van machthebbers in totalitaire staten, mede doordat zij een internationaal karakter hebben, waardoor zij onvermijdelijk iedereen en dus ook elke machthebber aan zich onderwerpen. Ze zijn echter niet fundamentalistisch omdat zij ontspringen aan en ten dienste staan van het volk zelf, en wel op zo'n manier dat principieel elk individu dat zich in deze rechten geschonden weet, waar ook ter wereld, aan de vertegenwoordiging van dit rechtssysteem kan vragen om de overtreder van het betreffende mensenrecht ter verantwoording te roepen. Waar daarentegen de sharia heerst, is geen sprake van scheiding der machten en wordt het recht helemaal niet bepaald door het volk terwijl het daar gaat om een theocratie: de wetgever, de uitvoerder en de rechter zijn er één en dezelfde dictatoriale instantie met absolute macht over het totaal onderworpen volk.

Het verbod op machtsmisbruik als essentieel principe van de mensenrechten is inderdaad even absoluut als het verbod op macht dat de sharia oplegt, maar verder dan dat reikt de overeenkomst tussen die twee systemen uiteraard niet en wie het anders voorstelt, is ofwel blind ofwel van kwade wil.

(7°) Matthias Storme citeert von Savigny maar hij verstaat hem kennelijk niet

Volgens Storme hoeft de heersende moraliteit niet met wetten (en dus met geweld) te worden opgelegd. Maar die uitdrukking is wel bijzonder misleidend, opnieuw omdat, zoals reeds hoger aangestipt, de wet pas echt noodzakelijk wordt waar zij ons moet bevrijden van de druk van de heersende moraal zodat zij de vrijheid garandeert van wie door het gangbare fatsoen in hun rechten worden belaagd.

En dat is precies de creatie van een juridische ruimte van vrijheid waarover de door Storme geciteerde Friedrich Carl von Savigny het heeft en die bijvoorbeeld de wettelijke instelling van het homohuwelijk rechtvaardigt en zelfs noodzakelijk maakt.

Immers, in tegenstelling tot heterokoppels konden homokoppels aan wie hier tot voor kort op grond van een fatsoensoordeel het huwelijk ontzegd werd, van elkaar niet erven. Andermaal: om die fundamentele ongelijkheid weg te kunnen werken welke volgt uit een ongegrond doch (vooral door het katholicisme) algemeen verspreid fatsoensoordeel, blijkt een wet nodig om de discriminerende sociale druk te ontkrachten.

(8°) Matthias Storme perverteert de Kantiaanse ethiek

Met een verwijzing naar de werkers van het elfde uur, zegt Storme dat de eis op gelijke behandeling wordt ingegeven door afgunst en op het ook door Kant geciteerde vers 7:11 van Mattheüs ("Alle dingen dan, die gij wilt, dat u de mensen zouden doen, doet gij hun ook also") antwoordt hij dat hij aan allen de vrijheid wil geven om te discrimineren en dat hij in ruil verwacht diezelfde discriminatievrijheid te ontvangen.

Wat betreft de werkers van het elfde uur is echter geen sprake van *onterechte* discriminatie omdat zij verantwoord wordt, met name met het argument dat elk ontvangt wat hem beloofd werd terwijl de toeslag voor de laatkomers een privégift van de werkgever betreft.

Maar wat betreft het tweede citaat doet zich een ongerijmdheid voor. Immers, het voorstel waarbij Storme de vrijheid om te discrimineren opeist terwijl hij die ook aan elk ander wil schenken, berust op het principe van de non-discriminatie (– men verwacht van de ander wat men zelf bereid is voor hem te doen, of: voor wat hoort wat). Als nu dit gerechtvaardigde voorstel inhoudt dat men zich niet langer hoeft te rechtvaardigen (in casu voor discriminatie), dan zaagt men de tak af waarop men zit. Hier is dus sprake van een intern contradictorische redenering of van een in-

consistent betoog. Wij kunnen met andere woorden zinvol afspreken om elkaar te helpen (*in casu*: de afspraak om elkaar niet te discrimineren), maar zouden wij afspreken om elkaar níet te helpen (*in casu*: de afspraak om elkaar te discrimineren), dan beginnen wij een absurditeit omdat een afspraak een inhoud vereist welke hier uiteraard ontbreekt.

(9°) *Matthias Storme en de pijp van Magritte*

Dat Matthias Storme niet steeds leesbare zinnen in Algemeen Nederlands schrijft, is een eigenschap welke hij behalve met het wetboek zelf ook deelt met tal van prominenten, van koningen en premiers tot allochtone arbeiders, al moet meteen worden opgemerkt dat de eisen die inzake talenkennis aan deze laatsten worden gesteld wanneer zij in onze hoofdstad een job ambiëren, niet van de geringste zijn: voor de tegemoetkoming aan europarlementariërs blijkt een quasi ontelbaar leger van tolken te worden voorzien maar *quod licet Iovis, non licet bovis*. Dat er zijn die meer verstand hebben van kunst dat Storme, vertelt hij ons door de historie van de moordenaar die van zichzelf zegt geen moordenaar te zijn, in verband te brengen met de tekst *Ceci n'est pas une pipe* op een doek in Magritte's serie *La trahison des images*: het beeld bedriegt uiteraard het oog dat een pijp gelooft te zien waar slechts een met verf beschilderd doek aanwezig is en het gaat hier dus alderminst om een uitspraak waarvan de inhoud niet met de werkelijkheid zou stroken zoals dat wel het geval is met de massamoordenaar die ontkent een moordenaar te zijn, maar misschien beschouwt Storme het werk van onze beroemdste Belgische kunstschilder wel als *Entartete Kunst*.

Schoenmaker blijf bij uw leest – zo zou men het eertijds hebben gezegd maar in tijden van algemene corruptie en vriendjespolitiek is *the right man in the right place* veeleer de uitzondering dan de regel: naast een Europese commissievoorzitter die als Luxemburgs premier onmiddellijk betrokken was bij het zopas uitgelekte gigantische belastingsschandaal, hebben we nu ook nog een men-

senrechtenbeschimmer als bestuurder van het gelijke kansencentrum.

(10°) Matthias Storme over motieven en gedragingen

Als het motief van een misdadiger discriminerend is, wordt hij strenger gestraft en dat vindt Storme niet kunnen. Alsof (misdadig) gedrag los van de motieven kon gezien worden! Want waarom anders maakt de wetgever onderscheid tussen opzettelijke en onopzettelijke doodslag? Waarom anders onderscheidt men schuldig verzuim? Passionele moord? Onweerstaanbare dwang? Chantage? Samenzwering en handelen met voorbedachte rade?

Het maakt overigens wel degelijk een heel verschil wanneer iemand kwaad wordt aangedaan omdat hij bijvoorbeeld homo is of jood, om de eenvoudige reden dat zijn slachtofferschap in dat geval geen toeval is: het slachtoffer zal zich terecht blijvend belaagd weten en de bedreiging als zodanig kan zijn vrijheid en zijn levenskwaliteit aanzienlijk en blijvend aantasten, ook al wordt de dader in kwestie in de gevangenis opgesloten. Wie dit absurd noemt, getuigt van een schromelijk tekort aan empathie of inlevingsvermogen en is in feite ongeschikt om zich in te laten met kwesties die te maken hebben met gedrag, met misdaad, of met leven en dood in het algemeen.

(11°) Matthias Storme over positieve discriminatie, deugden, tradities en medemenselijkheid

Storme vindt positieve discriminatie niet kunnen omdat ook dát discriminatie zou zijn en hij hekelt een politiek van *Wiedergutmachung* zoals de bevoordeling van zwarten in de VS omdat ze absurd zou zijn en die absurditeit zou zijn inziens blijken waar men het nu eens over vrouwen had in plaats van over zwarten: het positief discrimineren van alle afstammelingen van vrouwen ware immers absurd.

Storme's voorbeeld getuigt echter van kwade wil omdat, zoals elkeen weet, de *Wiedergutmachung* niet de afstammelingen van de

zwarten betreft doch de zwarten zelf – dat zwarten van zwarten afstammen is immers een gegeven dat hier niet in het spel kan zijn omdat het helemaal geen informatie toevoegt aan de kwestie.

Verder kan positieve discriminatie een bijzonder helende werking hebben op slachtoffers die doelgroepen zijn van misdadigers met bijvoorbeeld politieke motieven omdat men zich daar als groepslid geïdentificeerd kan weten. Gelukkig biedt het hedendaagse recht meer aandacht aan de onzichtbare doch reële aspecten van de misdaad en van het slachtofferschap in plaats van zich blind te staren op een beoordelingsmodel dat gebaseerd is op een overigens achterhaald wereldbeeld waarin materieel-energetische substraten als enige relevante werkelijkheid worden beschouwd.

Andersom suggereert Storme dat de zwakkeren meer nood hebben aan medemenselijkheid dan aan koele rationele en objectieve non-discriminatie, maar het is een bijzonder goede zaak dat dit standpunt inmiddels allang achterhaald is: vrouwenrechten hebben niets met gevoelens te maken maar des te meer met financiële onafhankelijkheid welke bij uitstek voor slachtoffers van agressie binnen het huwelijk vaak een levensreddende uitkomst creëert; homo's hebben geen boodschap aan abstracte tolerantie zolang zij niet dezelfde rechten genieten als heterokoppels en allochtonen tolereren betekent niet hen dankbaar zijn voor onderbetaald slavenwerk maar hun hetzelfde loon uitkeren als ieder ander. Zijn Storme of de prins die hij kennelijk bewondert voor zijn wijsheid, op het einde van de maand dan tevreden met een dankwoordje voor hun werk of eisen zij met het geweld van de wet en tot de laatste centiem hun wedde of toelage op in klinkende munt? En het gaat hier helemaal niet om de weigering tot het aanvaarden van de menselijke beperkingen of om de arrogantie van een zich god wanende mens: het gaat hier om een verstandig en doeltreffend verzet tegen geïnstitutionaliseerd onrecht dat traditie heet, en dit louter ter verbetering van ons aller lot.

(Jan Bauwens, 11 november 2014)

Verwijzingen:

- (1) Zie: http://nl.wikipedia.org/wiki/Joris_van_Severen , in de voetnoten: "Dr. L. de Jong *"Het Koninkrijk der Nederlanden in de Tweede Wereldoorlog"*, deel 1, hoofdstuk 10 "Het rechts-autoritair protest", "Katholiek fascisme", blz. 240: "Hitler was volgens Van Severen nog te zachtzinnig: veel te langzaam joeg hij de Joden Duitsland uit (...)"
- (2) Zie: <http://www.hln.be/hln/nl/957/Binnenland/article/detail/2098857/2014/10/23/Degroote-N-VA-op-colloquium-rond-Verdinaso-oprichter-Joris-Van-Severen.dhtml> /
- (3) De extreemrechtse Vlaamse Militanten Orde (/Organisatie) werd gesticht in 1950, heropgericht als Vlaamse Militanten Organisatie in 1967 om vervolgens weer Vlaamse Militanten Orde te heten tot 1983.
- (4) http://nl.wikipedia.org/wiki/Vlaamsch_Nationaal_Verbond
- (5) Ibidem.
- (6) [http://nl.wikipedia.org/wiki/Oostfront_\(Tweede_Wereldoorlog\)](http://nl.wikipedia.org/wiki/Oostfront_(Tweede_Wereldoorlog)) Ongeveer een miljoen Oostfronters aan Duitse zijde sneuvelden door de koude; zij bevroren, en zo ondergingen zij daar hetzelfde lot als de troepen van Napoleon in 1812.
- (7) http://nl.wikipedia.org/wiki/Vlaams_Belang
- (8) Zie: <http://www.hln.be/hln/nl/957/Binnenland/article/detail/2101480/2014/10/25/N-VA-er-aangesteld-bij-Gelijkekansencentrum-Discrimineren-is-eeen-fundamentele-vrijheid.dhtml> .
- (9) Onze bedenkingen beperken zich tot de eerste paragrafen van deze tekst die men hier kan terugvinden: <https://www.law.kuleuven.be/personal/mstorme/vrijheidsprijs.pdf> .